

Dan LUNGU

Fiction-Ltd

Șoferul din Oz

roman

POLIROM

2022

Prin fața ferestrei trecură două voci. Îi trebui un pic de timp să-și dea seama că e vorba de Oana și Iancu, fiindcă nu erau vocile lor obișnuite. Sunau altfel. Ceva le altera. Vorbeau despre Popel, Oana părea indignată, dar nu un sentiment de suprafață, o inflamare retorică, era mai mult de atât. Iancu părea stânjenit sau precaut sau ceva pe aproape. Vorbeau despre ceea ce el deja știa. Popel, unul dintre derbedei de frunte ai satului, tocmai fusese angajat asistent social. Nu-și dădea seama de ce i-ar tulbura pe cei doi atât de mult acest subiect, de vreme nici prim-ministrul nu era mai breaz și nici o bună parte dintre miniștri. Unul dintre ei furase pe vremuri saci cu grâu de la CAP, iar altul dăduse lovituri mai mari. La urma urmei, Popel era un biet asistent social într-un sat amărât. Apoi vocile s-au îndepărtat și s-au auzit mai clar câinii din vecini hărățindu-se. Părea o încăierare pe cinste, i-ar fi plăcut să o urmărească de la distanță. Nu peste mult timp, dădu buzna în cameră Oana, cu figura vreaște. O întrebă dacă s-a întâmplat ceva, dar ea nu-i răspunse. Totuși, figura ei îl îngrijoră destul de mult încât să lase naibii lipsa de cafea și să se ridice, să o cuprindă în brațe și să o întrebe:

— Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Dar ea nu scoase niciun cuvânt, ci începu să plângă nestăpânit, fără zgomot.

O ținu așa o vreme, fără să se miște, fără să se audă. Îi simțea toată furia sau supărarea sau ce-o fi fost cum îi vibra în carne.

La un moment dat, telefonul prinse a suna. O melodie de AC/DC. Știa, desigur, cine e, dar nu-i dădu drumul din brațe Oanei, oricât s-ar fi infuriat Boss. Telefonul amuți, dar nu pentru mult timp, fiindcă își reîncepu ofensiva, acoperind vocea popilor din difuzor.

— E OK, poți răspunde, zise Oana, desprinzându-se și ștergându-și obrazii uzi cu palmele. Răspunde, poate e important, o să-ți povestesc altă dată, a mai zis ea, încercând să zâmbească, în semn că viața e mai bună.

La telefon era Boss, precipitat. Îl întrebă cum merge cu înmormântarea. Luându-l prin surprindere, era cât pe ce să întrebe care înmormântare. Din reflex, îi zise:

— Bine, foarte bine, nu-i nicio problemă.

Abia după aceea își dădu seama cât de stupid poate suna.

Boss, ca de obicei, venea cu o urgență. Îl chema disperat în oraș, pentru că după-amiază trebuiau să ajungă la o nuntă. Una de la care nu putea lipsi cu niciun chip. De granguri. Cu multă lume și cu multe riscuri. O nuntă ca-n basme. Din alea nordice. N-avea cum lipsi. Cu niciun chip. Să lipsească era și mai periculos decât să meargă. De lipsit, lipsea singur, dar așa, de mers, mergea cu el, Sergio. Cel mai probabil Boss nu stătuse degeaba de dimineață, umblase la capacul sticlei de whisky.

E suficient un moment aiurea ca toată ziua să o ia razna, iar el, iată, tocmai avusese parte de două. Ei planificaseră să plece seara spre oraș, să fie luni dimineață gata de acțiune, dar uite că era dimineață și erau deja în întârziere. Dacă ar fi fost după Boss, ar fi trebuit să se teleporteze și în secunda doi să fie la volanul mașinii, în fața casei lui. Orice grabă venită pe cafeaua nebăută se simte de două ori mai dramatic. Apoi mai era situația Oanei, încălțată, nu știa dacă să creadă, dacă totul e în regulă sau nu. Uneori ne scapă cuvintele cu ușurință, nu vrem să-l împovărăm pe celălalt, dar de fapt avem nevoie mai mult decât oricând de grijă. În primul rând Oana, hotărî în gând. Apoi cafeaua, apoi despărțirea de bătrâni, să nu se

sperie că trebuie să plece așa, pe nepusă masă, să nu-și imagineze cine știe ce grozăvie. Apoi ce-o mai fi. Dansul, muzica, felicitările și cafteala la urmă.

— Ce zici, bem o cafea? o întrebă pe tonul cel mai natural cu putință. După-amiază trebuie să merg cu Boss la nuntă, adăugă el. Nu, nu mă căsătoresc cu el, încercă să glumească. Adică trebuie să plecăm mai repede, mai zise stingherit.

În fine, nu era în formă. Se amestecau stările, ca niște lungimi de undă diferite, iar el aluneca de pe una pe alta, fără să-și poată ține echilibrul.

O luă de după umeri, o strânse încetitor și ieșiră afară, la soare. Pe drum, o sărută în vârful capului. Abia atunci văzu mai multe rădăcini de păr alb. Vrăbiile erau zgomotoase, făceau ghidușii la streășina acope-rișului de la cuptor, deasupra ibricului de cafea. Imediat apăru și Iancu. O privi lung pe Oana, dar nu spuse nimic. O privire ce lui îi semăna cu o scuză fără cuvinte.

Plita era caldă. Cafeaua era caldă.

Vrăbiile se ciorovăiau de la o bucățică de ceva.

Stăteau tustrei și cuvintele nu se legau.

La un moment dat sorbi atât de tare din ceșcuță, încât pe Oana o pufni râsul.

Abia atunci fu convins că totul e într-adevăr OK.

Conducea și nu se gândea la nimic special. Se ferea de gropile din asfalt, iar din când în când ochii îi fugeau spre dealurile domoale, ca niște animale gigante adormite de toropeală. Pe un tăpșan, lângă cimitir, jucau fotbal când era puștan, la baza unui deal asemănător. Le plăcea să fugă dintre blocuri, unde mereu ieșea câte un nene supărat la geam să-i amenințe că le taie mingea cu toporul. Toți amenințau la fel, cu toporul, iar el nu înțelegea de ce neapărat cu

toporul, doar era periculos, ar fi putut, din ricoșeu, să-ți vină unealta în cap, el, în locul lor, ar fi folosit un cuțitaș fin, un bisturiu, ceva, sau un cui înroșit la flacăra aragazului. Pe seară, dacă se nimerea singur pe-acolo, senzația că e lângă un animal preistoric gata oricând să se ridice și să scuture din cap devenea acută. Îl furnica pe șira spinării, tălpile se grăbeau singure. De-acolo a plecat Sorin cu mingea. E o întâmplare deloc spectaculoasă, pe care a visat-o ani de zile. Erau la un meci obișnuit de fotbal, cu băieții din cartier, mai erau și doi sau trei de la case, băieți faini, atmosfera nu era încinsă, nu era motiv de supărare, nici de năduf, încă era zero-zero, ceea ce pe maidan de obicei nu ține mai mult de cinci minute, iar Sorin a prins mingea în mâini și a început să fugă în pas lejer către deal. Nu spunea nimic, nu se uita în urmă. Cu toții au crezut că e o glumă, una proastă, și au început să strige în urma lui: Gata, bre, ajunge, hai înapoi, alții strigau mai urât, e drept, dar Sorin își vedea e drumul lui, a urcat coasta dealului, vreo doi au început să fluiera și să-l înjure, dar el dus a fost. Au rămas ca proștii, uitându-se după el, că altă minge n-aveau. Le-a stricat toată seara. Au aflat a doua zi că i-a dus mingea lui Luș, proprietarul. Ei bine, întâmplarea s-a transformat pentru el într-un vis recurent. Nu Sorin lua mingea, ci chiar el, Sergiu. Punea mâna pe minge, urca dealul și pleca aiurea. Nici în vis nu vedea dincolo de deal, deși mingea era la el, el era cel care trecea dealul. Se visa cumva ca văzut cu ochii altcuiva, dacă se poate așa ceva. Peste un timp l-a întâlnit pe Sorin și l-a întrebat direct: Zi și mie, bă, să nu mor prost, de ce naiba ai luat atunci mingea și te-ai cărat? Sorin a ridicat din umeri și a zis că nu știe exact de ce, doar că i-a venit așa în minte să se întrebe ce se întâmplă dacă ia mingea și pleacă, fără să spună

nimic, ce fac cei din urma lui, cum se schimbă totul, dacă se schimbă ceva, ei bine, curiozitatea asta l-a împins mai departe și tot mai departe, până nu s-a mai putut întoarce fiindcă-i era frică să nu ia bătaie, ceea ce, la drept vorbind, s-ar fi putut întâmpla, la cât erau de furioși cu toții. În visul lui simțea același lucru, că pleacă numai ca să vadă ce se întâmplă în urmă, iar apoi își dădea seama că, făcând asta, de fapt nu mai putea afla ce se întâmplă în urmă, așa că îl apuca o tristețe cât China, cum ziceau ei în cartier. La el în vis nu era cu bătaie. Sorin venea oricum dintr-o familie care lui i se părea tare ciudată. Erau destul de săraci, dar nu asta era problema, fiindcă acolo, în cartier, mai toți erau la fel. Muncitori și funcționari mărunți, mai rar câte un ștab, fiindcă ăia locuiau în cartiere mai bune, unde blocurile aveau camere mai mari și balcoane mai spațioase, cel puțin așa vorbeau adulții. Sorin avea doi părinți care mergeau pe stradă unul lângă altul fără să-și vorbească vreodată. Se uitau înainte, țineau sacoșele în mâini și mergeau. Pe vremea aceea, toată lumea avea sacoșă. Cel puțin așa i se părea lui. Avea doi frați, unul mai mic și altul mai mare. Sorin și piticul umblau cu pantalonii și cămașa peticite. Nu la școală, că acolo aveau uniformă, doar la joacă sau când ieșeau să stea la coadă la pâine ori la zahăr și ulei. Felix, cel mare, umbla tuns și destul de elegant, oricum, mult mai bine îmbrăcat decât frații lui. Asta îi amintea de poveștile cu mame vitrege, zgriptoroaice care au grijă numai de copilul pe care l-au născut. Într-o bună zi spiritul lui de dreptate n-a mai răbdât, așa că l-a întrebat direct pe Sorin: De unde are, băi, sulică ăla de frate-tu așa niște țoale, iar tu și ăla micu umblați așa zdrențaroși? Sorin nu s-a supărat, că așa vorbeau toți, nu era nimic jignitor. Sergiu se aștepta să se plângă ce

nașoală e maică-sa, dar Sorin i-a explicat o chestie năucitoare, că au stabilit ei în familie ca banii să meargă mai mult către cel ce urmează să intre în viață, iarăștia mici să mai aștepte. Adică investeau în Felix să-l ferchezuiască și să-l înțolească uite așa, ca să se poată însura bine, cu o fată peste starea lor socială. Abia după ce se însura frate-su aveau să ajungă investițiile și la el, ca să se însoare și el cu una frumoasă și bogată. Unde mai pui că, dacă Felix dădea lovitura, mai putea aduce și el un ban în casă, să-și ajute frații. La asta nu s-ar fi gândit niciodată, iar din câte băgase de seamă, Felix nici nu prea umbla cu gagici, n-avea cine știe ce succes, adică toca banii cam degeaba, dar asta nu i-a mai spus, n-a avut el inima asta. Doar atât i-a zis: Bine, băi pulică, dacă voi credeți că e bine așa, treaba voastră. După care și-a văzut fiecare de treabă.

— Uite, aici s-a întâmplat chestia, zise Oana, brusc animată, săltând un pic bărbia, ca și cum ar fi ieșit deasupra apei să tragă o gură de aer.

— Care chestie? întrebă el, ușor absent.

— Pe atunci erau plopii cei mari, iar dincolo de ei erau lanurile de porumb, continuă ea, de parcă nu l-ar fi auzit.

— Plopii ăia puși de armată? mai întrebă el și nici nu termină de vorbit că-i și păru rău.

De fapt, Oana voia să vorbească, nu să răspundă la întrebările lui stupide.